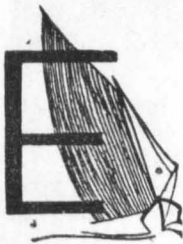

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΙΛ ΜΠΑΡΤΟΛΑΝΤΥ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

ΙΧΕ Ξ-γραφή άπ' όλους τους ανθρώπους, όπως όβηνε, κανείς έναν άρρωστό με μία κόκκινη μολυβία. Δέν ήταν πειά τίποτε. Ούτε ο μίστερ Χόλυ, ούτε ο πλοίσκος Χόλυ, ούτε καν ο Χόλυ. Ήταν κάτ' άόριστο. Κανείς δέν τόν θυμόταν πειά και κανείς δέν είχε διαβάσει ν' άσχαλήθη μαζί του. Άλλος ο άνθρωπος είχε οχτή στο περιθώριο της ζωής, με μία κλωστή, όπως το κωδόςφαρο έξω από τό γυμνάσιό μάς ομάδας.

Άπ' όλη την ισόορία τόν δέν είχε μείνει ούτε μία φωτογραφία, ούτε ένα όνυμα... Ή Μοίρα είχε γυρίσει τόν τροχό της και τόν είχε βυθίσει στην κόλαση της άναρχίας. Τόν Ξεχασαν οι φίλοι του, τόν ξεπαλιώσαν οι συγγενείς του και τό παιδί τόν αντιγράψαν και δέν γύρισαν πειά νά τόν παντάζουν. Έβρισαν χρόνια είχε τό κορμάριό του παλιάνη με τή μοναξιά. Και νά τώρα που άσπρισαν τά μαλλιά του κα' έννοιασε τά γόνάτα του νά λυγίσουν, έβλεπε με τρόμο διέ βλοι οι κόποι του και όλες η προσπάθειές του νά γίνη κάτι, είχαν πάει χαμένες, κα' διέ βρισαν στην ίδια θία με έναν άλλην, που πέρασε τά χρόνια του γυρίοντας άσπαστα στους δρόμους. Ή μόνη έπαρη του με τόν κόσμο ήταν ένας γκρινιάρης υπάλληλος τού Τσιειού Σιντάξου.

Κάθε πρώτη τού μήνα, έδελαι κανείς τό γέρο νά στέκεται, έξω από τό Τσιειό και νά περιμένη τή σειρά του. Όταν άκουγε τ' όνομά του, πλησίαζε πειά κοντά στη θυρίδα, φώναζε τά γυμνάσιό του, άπεργαστε με διαταγή, σαν νά έκανε πλαστογραφία έπαυσε τά λεφτά του κα' έφευγε από τό γραφείο, γιά νά φανή πειά την πρώτη τού άλλου μήνα.

Ο Χόλυ Χέλιμουρ, μέχρι τά πνήματα χρόνια του, δέν έλεγε ούτε μία μέρα από τό ιστοργείο στο όποιο εργαζόταν. Έχει άρχισι την καρριέρα του από άλλους υπάλληλους, έγινε προϊστάμενος της υπηρεσίας του, κατόν τιμητάσης, κα' έφτασε νά γίνη έλος και διευθυντής. Σ' αυτό τό διάστημα παντρεύτηκε, άποστήσε τρία παιδιά, έκαν- ποτήσια και νόμιζε διέ μπορούσε νά πει διέ ήταν εύτυχι- σμένος.

Και νά, Ξαφικά, που τόν πήρε τό όριο της ηλικίας, όπως λένε, και τόν έδιωξαν από τή θέσι του. Στην άρχή δέν τόν έννοιαζε, γιατί σκέφτηκε διέ έχει τούς γιουσιό του. Μ' όλο που είχε συνήθει- σι τή ζωή τού γραφείου, σι- διουτά του, ώστόσο υπέθεσε διέ θα Ξεχνοόσε ης στενοχω- ρίες του με τή συντροφιά τών διαών του. Άποτρυβήθηκε λοιπόν στο σπίτι του και πε- σίωσε τή ζωή του μεταξύ τού συναισκού κερφενίου και τού κριτίου του. Άπό έκεينو τόν κωρό άρχισαν η άνασίδης του. Ο πρώτος γιουσιό του παντρεύτηκε χωρίς τή θέλησι του ένα κορίσι δίχως άνατροφή και κα' ένα παιδί τόν ποί έσπαστο. Ο δεύτερος εδ λίγο άκοιούθηος τό πα- ρόγκημα τού πρώτου. Όσο γιά τόν τρίτο, μία νύχτα τόν μαχαίρωσαν σε μία χαρτοπαικτική λέσχη, γιατί τόν τράκισαν νά κλέβη στά χαρτιά.

Ο Χέλιμουρ δεχόταν άμυλητος αυτά τά χτυπήματα της Μοίρας. Τώρα μονάχα δέν είχε πειά τό άγνώστο παρουσιαστικό τού διευθυντού τού ιστοργείου. Τό βέβαιον τόν κριτίσε διαρκώς καταγής, κα' ο Χόλυ ά- πέφυγε τούς φίλους του. Ήθερε πως όταν θα πήγαινε μαζί τους, θα τόν ρωτούσαν γιά τά παιδιά του κα' έννοιε ντε-ποταν νά τούς τά την κατάντα τους.

Έτσι έμεινε διαρκώς κλεισμένος στο έξοχικό σπιτί του και δέν έβλε- πε ούτε και τή γυναίκα του. Έίχε βαθεή τις κλάψες ης. Εχζ αλί- στασι πειά νά την άκούη διέ αυτός ήταν η αίτια που τά παιδιά του είχαν πάρη τόν κακό δρόμο. Αύτός; Άλλά τί έπαυσε άδ ός; Μήπως δέν τά είχε σπουδαίει; Μήπως δέν τούς έδινε διέ τού ζήτοσαν; Μήπως δέν τά περιποιόταν καλύτερα από κάθε πατέρα; Τι έπαυσε έννοιε, άν αυτά είχαν μελέτη ν' άσχημας παρές και π ρουθούν την ώρα τους σαν άποκόσμιο τού Σικάγου; Μά η μπήρες είνε πάντα άδικες με τόν πατέρα τών παιδιών τους. Κ' ώστόσο, η αλήθεια είνε διέ αυτή τά ελ- γε χαλάσει με τήν ιστορική στοργή της. Ποτέ δέν κατάλαβαν την πατρική έπιβολή. Έσαν πάντα διέ ήθελαν να' ήταν τόσο χαϊδεμένα, ώστε ετραβούσαν από τή μητέρα τους γονείς τους. Έτσι δέν μπόρεσαν νά ξεχωρίσουν τό καλό από τό κακό. Έβλεπαν με την έλα εχρησιστη- κού προσευχόντουσαν και κορόιδευαν τούς δασκάλους τους όπως και τούς άλλους. Και τό αποτέλεσμα; Σ' ηλικία που οι άλλοι άνθρωποι δη-

μιουργούν εύτυχιμένους οικογένειες, αυτοί ήταν μελάνιμένοι σε σκοτει- νές υποθέσεις, σ' άπάτες και σ' έρωτες, που προκαλούσαν τή ηρέση τών τιμών ανθρώπων. Γι' αυτό και δέν παραξενεύτηκε καθών ο μί- στερ Χόλυ, όταν τού διόκισαν νά τούς άδίαση τή γυναίκα, αφού είχε την κοιταμάρα νά τούς γράφη όλη την περιουσία του στ' όνομά τους. Κ' αυτό συνέβη χωρίς νά τόν ειδοποιήσουν, χωρίς νά τού πουν μία λέξη. Την έλα κίλας μέρα τού θανάτου της γυναίκας του, όταν έκεί- νος με μαυρισμένη την καρδιά γύρισε σε ό σπίτι γιά νά ησυχάζη λιγά- κι, τό βρήκε κλειστό. Ένας άγνωστος τού έξήγησε, βαλμένος φυσικά από τούς γιουσιό του, διέ ήταν ο έννοιασής τού σπιτιού κα' διέ δέν μπο- ρούσε νά τού έπαρέψη νά παραμείνη εκεί λέρα.

—Μά είμαι ο ιδιοκτήτης... διαμαρτυρήθηκε ο φτωχός Χόλυ.

—Ο άλλος γέλασε και τού έδειξε την ύπογραφή τού Τέντυ Χέλιμουρ, τού γιου του.

—Μις ός, τού έπτε, δέν έχω καμιά κούβεντα. Πηγαίνετε από εκεί τού ήρθατε...

Ο γέρος στηρίχτηκε στον τοίχο γιά νά μήν πέση καταγής. Όλα γύρω του είχαν σκοτεινιάσει. Νήμοσε Ξαφικά διέ είχε πέσει μέσα σε ένα καζάνι της κολάσεως. Ή ψυχή του βασανίσόταν άπό χλίους πό- νους. Δέν τολμούσε νά τό πιστέψη διέ τού είχαν φέρη έτσι τά παιδιά του. Κι' οι δύο! Κ' ο Τέντυ κα' ο Τζών. Και Ξαφικά τόν πήρε τό πα- ρόγκινο. Έκλαψε έξω από τό σπίτι του σαν τό μικρό παιδί, που τό έ- χουν τιμωρία. Οι διαβάτες στεκοόντουσαν και τόν κριτίσαν με έκκληση. Κάποιος μάλιστα τού έδειξε ένα νόμισμα στο χέρι. Ο γέρος τόν κρι- τάζε. Ήταν ένας νέος.

—Εύχαριστώ! τού έπτε με μισοσβήτητη φωνή, κα' έννοιασε μία κριτική χαρά που όλος ο κόσμος δέχ ήταν κακός όπως τά παιδιά του.

Όταν νύχτασε, τού μήσε νά πάη στο σπίτι τού Τέντυ και τού Τζών, γιά νά τούς ζήτηση έξηγήσεις.

—Άκουσε, γέρο, τού έπα- ναν έκείνοι με άδιαφορία. Έού έχεις πειά τό ένα πόδι στον τάφο. Δέν σου χρειάζε- ται τίποτε άλλο από ένα πιό- το φαί. Αυτό μπορ ές νά τό έχης με τή συνταγή σου. Τι την θέλεις την περιουσία σου; Γιά νά ξεμωραθής στα τεύεντα και νά την αφή- ης σε κανένα φιλάνθρωπο; Δουμά; Έμπρός, άσε τις κλάψες και πήγαινε νά κά- τηση στο μικρό σπίτι που έχεις στην έξοχή! Θα έρ- χόμαστε νά σε βλέπομε κάθε μέρα. Ή νύς ε σου θα σε περικαρδένται σαν πατέρα τους...

Μά πως μπορούσαν νά τόν περιποήδον σαν πατέρα τους, τή στιγμή που ένδ είχαν γνωρίσει την πατρική στοργή, αφού είχα άνατρα-

ΠΑΡΑΚΛΟΥΘΗΣΤΕ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
του έκκαλεφάρου την έδωραδα στήνη, τού νέου ύπεργου έργου
τού «Ακοηθιακού» κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

«ΔΙΑΝΑ»
Η «ΔΙΑΝΑ» είνε ένας όμοιος στην άσχη, μία έπιστη ιστορία
γυμνάση περιπέσιαι.
Την εικονογραφήσαν τού νέου αυτού άποτογραφήματος τού κ. Γρ.
Ξενοπούλου άνάλοθε ο διακεκομμένος καλλιτέχνης
κ. ΔΟΜ. ΒΑΡ ΔΑΚΩΣΤΑΣ.

φή στο δημόσιο βρεφονηκείο; Κι' ο Χέλιμουρ άναγκάσθηκε νά φύγη από τό σπίτι τών παιδιών του και νά πάη νά ζήση δλομόνοχος, σαν κα- ταραμένος. Κι' έτσι, πέρασαν είκοσι χρόνια.

Τώρα πειά ο μίστερ Χόλυ δέν κατέβαινε στο Σικάγο γιά νά πάρη τή συνταγή του. Τά πόδια του έφταναν κα' άναγκασόταν νά μένη έπι- κειμένος σε ό κρεβάτιό του τις περισσότερος ώρες της ημέρας. Τότε κατάλαβε διέ είχε πειά έρθε ο καιρός γιά νά φροντίση γιά τή σωτηρία της ψυχής του. Με στυλωμένο τό δέλεμα στο ταβάνι, σκεπτόταν μία πόρ; μία ώς τις μέρες της ζωής του, όλες τις πράξεις του. Και νά Ξαφικά διέ από τό βάθος της νύχτης του ξεπήδησαν μερικά άναμνή- σεις, που τόν έκαναν ν' ανατριχιάσει. Πως είχε κατορθώσει νά ξεχάση μία ολόκληρη ζωή; Πως είχε καταφέρει νά ξεχάση διέ κα' αυτός είχε πεθάνη με τή διαγωγή του τόν πατέρα του; Ναι, ο Χόλυ Χέλιμουρ, στα είκοσι χρόνια του, ήταν όπως ο Τέντυ κα' ο Τζών. Ήταν ένας ά- σπτος. Έπειτα βέβαια διαρωθώθηκε. Μά ένδ ζούσαν πειά οι γονείς του, που τού είχαν δώσει την κατάρτα τους; Κι' ο Χόλυ Χέλιμουρ με νύ- χτα έκλεισε τά μάτια του, σκεπόμενος με σφικη διέ και τά παιδιά του ήταν μοιραίο νά τιμαρηνθών, αφού κα' έκείνα είχαν περιφρονήσει τόν πατέρα τους όπως αυτός τόν διαύ του. Μά κανείς δέν έμαθε τό μυστικό τού Χόλυ Χέλιμουρ. Τόν έθωσαν χωρίς νά τόν κλάψουν και χωρίς νά πουν γι' αυτόν ούτε ένα καλό λόγο. Πέθανε σαν ένας καταραμένος!...